

5. navadna nedelja – leto C

Jezus pokliče prve učence

1 Ko je množica pritiskala nanj in poslušala Božjo besedo, on pa je stal ob Genezareškem jezeru, 2 je zagledal dva čolna pri bregu; ribiči so pravkar stopili iz njiju in izpirali mreže. 3 Stopil je v enega izmed čolnov, bil je Simonov, in Simona prosil, naj odrine malo od kraja. Sédel je in učil množico iz čolna. 4 Ko pa je nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!« 5 Simon mu je odgovoril: »Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, a na tvojo besedo bom vrgel mreže.« 6 In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati. 7 Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Prišli so in napolnili oba čolna, tako da sta se začela potapljati. 8 Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« 9 Nad ulovom rib, ki so jih zajeli, je osupnil on in vsi, ki so bili z njim, 10 prav tako pa tudi Jakob in Janez, Zebedejeva sinova, ki sta bila Simonova družabnika. Tedaj je Jezus rekel Simonu: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.« 11 In ko so potegnili čolna na kopno, so pustili vse in šli za njim.

Dragi bratje in sestre!

»Oče, potrdi nas v veri!« S to željo smo Slovenci leta 1996 pričakali prvi obisk papeža Janeza Pavla II. S ponosom smo mu takrat povedali: »Slovenci smo že 1250 let kristjani. Hvaležni smo za dar vere. Tudi naša dežela je rodila in še rojeva svetnike. Vera našega naroda je bila zlasti v 20. stoletju bridko preizkušana, a je ostala neomajna. Baklo vere pa želimo ponesti tudi v prihodnja stoletja.«

Papež nas je ob obeh obiskih v Sloveniji spomnil na to, da ni dovolj sklicevanje na pretekla stoletja vernosti, na velike svetilnike vere, kot sta bila škof Anton Martin Slomšek in mučenec Lojze Grozde, kajti: »Evangelij nikoli ni oznanjen enkrat za vselej. V vsaki dobi zahteva novih oznanjevalcev in prič. Vsaka krščanska generacija se mora sama na novo odločiti za krščanstvo.«[1] Te papeževe besede izpred šestnajstih let si kličemo v spomin, ko po navodilih papeža Benedikta XVI. obhajamo »leto vere«.

»Leto vere« smo začeli ob 50. obletnici začetka 2. vatikanskega vesoljnega cerkvenega zbora. Mnogi se še dobro spomnite, kako se je Cerkev v letih po koncilu začela prenavljati. Okrepila se je s številnimi duhovnimi poklici ter dobila novega poleta in poguma. V bogoslužju smo začeli uporabljati domači jezik in se tako še bolj zavedli, da smo Cerkev vsi krščeni, da smo v njej vsi soodgovorni in vsi poslani oznanjat evangelij. Vendar pa se je zato treba najprej živo zavedati, kako velik dar je vera in kaj je bistvo naše vere. O tem želimo spregovoriti danes.

V Apostolskih delih, ki opisujejo začetke krščanstva, se krščanska vera kar štirikrat imenuje »pot« (prim. Apd 18,26; 19,9; 22,4; 24,22). Podoba vere kot potovanja nam je blizu. V veri napredujemo in jo poglobljamo. Pomeni tudi, da ne hodimo sami, ampak imamo za sopotnika samega Božjega Sina ter številne brate in sestre, ki verujejo tako kot mi. Predvsem pa po zaslugi vere ne hodimo na slepo, ne živimo brez cilja, ampak vemo za pot in za cilj. Naša Pot je Jezus Kristus. Njegov zgled in njegove besede nas vodijo in usmerjajo. Naš cilj je odrešeno, srečno življenje pri Njem skupaj z Njegovim in našim Očetom in Svetim Duhom.

V današnjem evangeliju smo slišali, kako so Jezusa njegovi rojaki zavrnil, ga celo hoteli pahniti v prepad, a je kljub temu nadaljeval svoje poslanstvo in je, kot je zapisano v evangeliju, »hodil dalje« (Lk 4,30). In tudi v našem času nadaljuje svoje poslanstvo. »Glej, stojim pred vrati in trkam,« pravi Jezus v Razodetju. »Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj« (Raz 3,20). Jezus potrka velikokrat, najbolj močno pa takrat, ko slišimo oznanilo o Božji ljubezni do nas. To je ljubezen, kakršno opisuje apostol Pavel v današnjem drugem berilu. Takrat je najboljša priložnost, da ga sprejmemo, da začnemo verjeti v njegovo ljubezen in mu ljubezen vračati. Apostol Janez povzema našo vero takole: »Mi smo

spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo« (1 Jn 4,16). Ko verujemo, zaupamo v Jezusa Kristusa, zaupamo v Božjo ljubezen in tako premagujemo vse strahove, ki nam grozijo v našem krhkem življenju.

Vera torej ni samo medla slutnja, da »mora biti nekaj«, da »je nekaj nad nami«, neka »višja sila«, kakor rečejo nekateri. To še ni vera. Krščanska vera se začne, ko sprejmemo Jezusa za svojega učitelja in vodnika. Tega pa ne naredimo kar tako in brez osnove, ampak razumno, ker se damo v veri poučiti in ker uvidimo, da je pametno in razumno verovati. Ko lahko rečemo z apostolom Pavlom: »Vem, komu sem veroval« (2 Tim 1,12). Ne verujemo na slepo, ampak po treznem premisleku in se svobodno odločamo, ali bomo Jezusa kot učlovečenega Božjega Sina sprejeli za svojo Pot, Resnico in Življenje.

Toda pri tem odločanju za vero v Jezusa Kristusa nismo prepuščeni sebi, saj nas k svojemu Sinu Jezusu priteguje sam nebeški Oče. Jezus pravi: »Nihče ne more priti k meni, če ga ne pritegne Oče, ki me je poslal« (Jn 6,44). Bog je namreč položil v naše srce hrepenenje po resnici, pravici in ljubezni, ki jih najdemo samo v Jezusu Kristusu.

Madleine Delbrêl, francoska duhovna pisateljica, ki se je h katoliški veri spreobrnila pri 20 letih in je nato vse življenje pričevala za Kristusa po pariških delavskih predmestjih, je v svoji knjigi z lepim naslovom *Veselje, da verujem* zapisala: »Vera je vedno Božji dar. Ne moremo je najti na nobeni tržnici, v nobeni človeški tovarni. Verovati ni nikoli čisto naravno. Vera nam razodeva, kar je po naravi skrito, vera nam omogoča, kar je nemogoče. ... Če vero sprejmemo, nam daje védenje, ki je nedostopno znanosti, nam daje ljubezen, ki sicer uporablja naše srce, a ni po njegovi meri, nam daje prednost, da delamo za Kristusovo odrešenje.«

Naša vera pa je tudi občestvena. Do nje nismo prišli sami. Do nje nam je utrl pot Bog s pomočjo drugih in po nas jo želi spet predati drugim. Vsak, ki veruje, je kakor člen v veliki verigi verujočih. Verujemo skupaj s celotno Cerkvijo. Tako nosi in vzdržuje mojo vero vse cerkveno občestvo. Vsak izmed nas veruje »v Cerkvi in skupaj z njo«. »Kdor veruje, ni nikoli sam,« pravi papež Benedikt XVI.

Vera je torej velika vrednota, velika dragocenost. Elizabeta je Marijo pozdravila z besedami: »Blagor ji, ki je verovala!« (Lk 1,45). In tudi Jezus blagruje tiste, ki verujejo, ko pravi apostolu Tomažu: »Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati« (Jn 20,29). Blagor torej nam, ki verujemo!

Dragi bratje in sestre! Vabimo vas, da se v letu vere, ki ga obhajamo, resnično zavemo in Bogu zahvalimo za veliki dar vere, ki smo ga prejeli. Tako kot je imel navado Božji služabnik, misijonar Friderik Baraga, smo tudi mi povabljeni, da poromamo h krstnemu kamnu župnije, v kateri smo bili krščeni. Zahvalimo se Bogu za čudoviti dar krsta, poglobimo svojo vero in postanimo še bolj goreči oznanjevalci evangelija vsem tistim, ki morda na poti vere omahujejo, pa tudi vsem, ki Boga z iskrenim srcem iščejo, pa ga še niso našli.

Naj vas pri tem odgovornem poslanstvu spremlja materinska priprošnja in blagoslov Device Marije, ki je z zvesto ljubeznijo spremljala svojega Sina tudi v dneh preizkušenj in trpljenja. Vaši škofje

II. 5. nedelja med letom, 10. februarja 2013

Dragi bratje in sestre!

V letu vere bomo na novo odkrivali lepoto naše vere, da bi jo utrjevali, izpovedovali in zanjo pričevali.

Neprecenljivi in nezasluženi dar vere je torej treba vzdrževati in gojiti. Vero ohranjamo pri življenju z molitvijo in premišljevanjem Božje besede, shranjene v Svetem pismu.

Molitev je »govoreča vera«. Vera, ki govori, ko se verni človek pogovarja z Bogom. Kakor se prijateljstvo med ljudmi utrjuje in ohranja s pogovarjanjem in vsemi drugimi medsebojnimi stiki, tako se tudi vera kot prijateljski odnos do Boga ohranja in utrjuje z molitvijo. V sodobnem svetu, kjer je naša vera pogosto ogrožena, jo je zato še bolj potrebno ohranjati pri življenju z molitvijo

za zvestobo v veri. Tudi v Jezusovem času ni bilo lahko verovati vanj. V evangeliju beremo, kako se neki oče s pretresljivo prošnjo obrne na Jezusa: »Verujem, pomagaj moji neveri!« (Mr 9,24). Tudi apostoli so doživljali šibkost in ogroženost svoje vere in so prosili Gospoda: »Pomnoži nam vero!« (Lk 17,5). Jezus sam pravi, da je molil za Petra, »da ne opeša njegova vera« (prim. Lk 22,32). Naše leto bo leto vere, če bo hkrati tudi leto molitve in premišljevanja Svetega pisma. Prvi prostor za krepitev vere in molitve so naše družine. Papež Benedikt XVI. naroča, naj v tem letu »vero v vstalega Gospoda izpovedujemo v cerkvah, v svojih hišah in pri svojih družinah«. Poleg osebne in družinske molitve ima posebno mesto nedeljska sveta maša. Nedelja je po besedah bl. Janeza Pavla II. »dan vere«. Ko poslušamo Božjo besedo in prejemo Gospodovo telo, zremo vstalega Jezusa in z apostolom Tomažem izpovedujemo: »Moj Gospod in moj Bog!« (Jn 20,28).

Udeležba pri nedeljski sveti maši ni zgolj dolžnost, temveč predvsem velika milost in prednost. Emerit, eden od devetinštiridesetih mučencev, ki so jih leta 304 ob Dioklecijanovem preganjanju kristjanov zalotili pri prepovedanem nedeljskem bogoslužju, je svojemu zasliševalcu v zagovor preprosto odgovoril: »Brez Gospodovega dne, brez Gospodove evharistije ne moremo živeti.« Kdor ne čuti več potrebe po nedeljskem obhajanju svete evharistije in oltarnemu občestvu, se počasi oddaljuje ne le od svojih bratov in sester, ampak tudi od Boga.

Poleg vzgoje, krepitev in izpovedovanja vere v domači družini in v cerkvenem občestvu je posebno pomembno kristjanovo pričevanje v širši skupnosti, še posebno tistim ljudem, ki Boga iščejo, pa ga še niso našli.

K takemu pričevanju smo poklicani vsi. Kakor prve učence v današnjem evangeliju Jezus tudi nas pošilja, da bi po nas lahko prišel k vsakemu človeku, ki ga srečamo. Pričevalec je kristjan, ki se zaveda, da ga Jezus vabi za svojega sodelavca, da bi po njem lahko prišel k ljudem, ki ga še ne poznajo. Jezus pričakuje od nas, da postanemo njegovi sodelavci in pričevalci zanj.

Verodostojnost našega pričevanja je najprej odvisna od naših dejanj in njihove skladnosti z besedami o Božji ljubezni. »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen« (Jn 13,35). Najboljši pokazatelj naše vere je torej zgled našega življenja in dobro, ki ga storimo bližnjemu, ker je Božji otrok. Če tega ni, pomeni, da svoje vere ne jemljemo zares. Vera brez del dejavne ljubezni je mrtva, opozarja apostol Jakob: »Kakor je namreč telo brez duha mrtvo, tako je mrtva vera brez del« (Jak 2,26). A poleg dobrih del so za naše pričevanje potrebne tudi besede. Apostol Peter naroča: »Vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas« (1 Pt 3,15). Mogoče se ne čutimo dovolj izobražene in usposobljene, da bi o svoji veri govorili. Toda o svoji veri nam ne bo težko spregovoriti, če se bomo o njej pogovarjali med seboj doma v družini ali na srečanjih v okviru župnije.

Ne nazadnje pa je potrebno poudariti, da nam vera prinaša pogum in veselje. V veri spoznavamo, da nas ima Bog rad in da je iz te ljubezni Božji Sin dal za nas življenje. Nato pa je vstal od mrtvih »in tako uničil smrt ter obnovil življenje«. To nas napolnjuje z navdušenjem nad Jezusom Kristusom. Veselje in navdušenje nad Jezusom Kristusom pa sta najmočnejše gibalno našega misijonarskega pričevanja.

Jezusovo trpljenje in smrt, o katerih bomo premišljevali v postnem času, v katerega vstopamo, nas varujeta pred napačnimi pričakovanji, da nam bo v tem prizadevanju in življenju nasploh šlo vedno vse gladko. Tega Jezus ni nikoli obljubljal svojim učencem. Nasprotno, pripravljaj jih je na preizkušnje. Hkrati pa jih je bodril k pogumu. »Ne boj se!« (Lk 5,10), opogumlja v današnjem evangeliju Jezus apostola Petra. Skoraj z vsake strani Svetega pisma odmevajo besede: Bodite pogumni, ne bojte se! V evangeliju po Janezu slišimo Jezusove besede: »To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal« (Jn 16,33).

Temelj našega upanja je Jezusova vstajenjska zmaga nad sovraštvom, lažjo in smrtjo. Jezus nam ne obeta lagodnega življenja, pač pa nam daje moč, vliva pogum in utrjuje zaupanje vanj. Upanje se v našem srcu rojeva ob veri in spoznanju, da ob vseh uspehih in padcih naše življenje vodi Bog, ki bo imel zadnjo besedo. Zato ne obupujemo, ampak vztrajamo v zvestobi do njega. S

preizkušnjami se utrjujemo v veri, saj »vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« (Rim 8,28).

Največja preizkušnja je trpljenje, ki ga doživljamo sami ali ko vidimo trpeti druge. Tega si največkrat ne znamo in ne moremo razložiti. A ob tem je prav, če pomislimo na besede apostola Pavla: »Bog lastnemu Sinu ni prizanesel, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podaril?« (Rim 8,32). Z Jezusom Kristusom se nam je Bog sam pridružil v trpljenju, da nas naše trpljenje ne bi oddaljilo od njega. Apostol Pavel pa tudi naroča svojim vernikom, naj jim stiske in trpljenje ne vzamejo notranje vedrine in veselja, ki ga dajeta vera in upanje v Jezusa Kristusa. »Veselite se v upanju, potrpite v stiski, vztrajajte v molitvi ...« (Rim 12,12). Bog nas s preizkušnjami utrjuje v veri in zaupanju vanj. Zato pa se trudimo biti potrpežljivi in stanovitni v zvestobi Jezusu Kristusu, ki je naš vzornik in odrešenik.

Dragi bratje in sestre, priporočimo se Devici Mariji, zarji nove evangelizacije, naj nam v letu vere izprosi močne vere in zaupanja, da bomo po njenem zgledu vedno ostali zvesti Jezusu, njenemu Sinu ter da bomo veseli in pogumni pričevalci zanj v okolju, v katerega nas je postavila Božja previdnost. Naj vas vedno in povsod spremlja Božji blagoslov.

Vaši škofje